Поль Валері

Пряля

Перекладач: Г.Кочур

Lilia... neque nent...

Снить пряля в синім просвітку вікна,
Де сад себе вколисує співучий.
Дзижчанням прядки впоєна, вона,

Блакиті спивши, знемоглась, прядучи
Руно ласкаве. Никне голова,
Німіють пальці на руках робучі...

Кущі й повітря — течія жива,
Що втратами квіток, на день нависши,
Сад ледащиці ніжно полива.

Стебло, де зайда-вітер сів у тиші,
Привітом марним в зоряній красі
Троянду перед прядкою колише.

Пряде самотню вовну сонна, й всі
Снуються потайки тендітні тіні
Між пальцями. Знеможення носій —

Сон в янгольській розмотується ліні,
Потік руна довірливо густий
Хвилюють рухи веретена звинні...

Убрана в лист і сяйво, згасла ти,
Наївна пряле, на межі смеркання.
Палає сад. Мре захід золотий.

Сестри троянди запашне дихання
Тобі чоло овіює. Воно
Схилилося у час твого згасання.

У просвітку, де пряла ти руно.